

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. III. E siti hac gemina documenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Tom cap. 4. v. 7. Ps. 49. v. 12. Sicut, cum diceret Samaritidi, *Da mihi bibere. Psaltes* A quidem repræsentans Deum, *Si esuriero, inquit, non dicam tibi, meus est enim orbis terra, & plenitudo ejus. Quis enim verò metuebat hujus supplicii, ut Dei Filius cruciaretur extremâ siti?* Deus olim ab Hebræâ plebe argentum, æs, aurum, & purpuram, in tabernaculi usum, ab Abrahamo filium, stipem sanè largam petiit; hodie, eheu! mendicavit aquam, & nemo ei dabat. Acetum quidem portectum est, sed in ludibrium & tormentum, unde potius crederet sitis quàm extingueretur; acetum enim exsiccat.

Acetum accedente hyssopo & spongiâ Christo datum est eo vita protollere- tur. Sed unde tam promptè acetum, spongiam, hyssopum protulerunt? Romano ritu hæc in promptu erant ad hoc supplicii genus, non ut daretur patibulatis bibendum, sed ut iis protolleretur eo vita; dum exhaustissent quod deberent pœnæ; nam ossa vespere frangebantur. In eam rem acetum naribus admotum recreat semianimes, & sanguinem sistit, præcipuè hyssopo accedente ac spongiâ. Sic ergo rei dum figerentur cruci, vel ob dolorem vel mortis metum animo linquerentur, mox acetum reficiebantur; aut nimio sanguine manarent, comprimendo illi acetum admovebatur spongiâ. Crux tam lenta quàm acerba mors. Ut ergo durarent rei, his rigidioribus opus erat fomentis.

Baron. tom. 3. ad an. 34. Testatur Cæsar Baronius, hanc ipsam spongiam hodieque in Laterano Romæ servari sanguinolento colore tinctam, quod & alii testes oculati asserunt. Hæc ergo spongia vulneribus applicari solita, Christo sitiienti pro cyatho portecta. Hæc, regium illud est poculum, hoc nectar illud suavissimum, acetum & spongia, cruore utraque infecta.

S. III. E siti hac gemina documenta.

Pius II. Pontifex Maximus contractâ ex itinere siti, lac camellâ lignea, sed prorsus immundâ propinatam à pastore, non recusavit bibere, partim ridentibus partim indignantibus palatinis comitibus. Quibus Pater reverè Pius, Et hoc mihi, ajebar, dulcius est quàm Artaxerxis poculum: qui siti, crystallino non eget. Dum acetum, potus miserabilis porrigeretur Christo, flebant aliqui, sed pauci, plurimi ridebant, sed Servatori hæc mordax vappa magis sapuit, quàm sicera lectissima, Apianum nobilissimum, idque amore nostri. Cur igitur non & nos amore ipsius amariotes hos calices perhaurimus? Prior bibit Christus & propinavit: non respondebimus? Aut bibendum hic aut abeundum. Nec enim habebit partem cum Christo, qui bibere recusârit hunc calicem Christi. Bibe, mi homo, bibe, bibe; & patere quod te Dominus tuus vult pati, quòdque prior ipse passus est. Hic duo quædam observanda sedulo.

I. Animus hominum ingratiissimus. Israël's populus omnium gratiarum immemor, pro aquâ è rupe fusâ, pro annonâ nubibus delapsâ, pro copiosissimis cornu-cum nimbis, vinum myrrhatum, fel, acetum rependit suo Conditori. Quod ingrati animi crimen derestatus Hieremias, Ego, inquit, plantavi te vineam electam, omne semen verum. Quomodo ergo conversa es mihi in pravam vineam alienam? Idem exprobrans Isaias, Vineam facta est, inquit, dilecto meo in cornu silio olei. Et sepivit eam, & lapides elegit ex illâ, & plantavit eam electam, & edificavit turrim in medio ejus, & torcular extruxit in eâ; & expectavit ut faceret uvas, & fecit labruscas. Ita reverè Deus cum quovis hominum agit, eum ut vineam colit, innumeris eum beneficiis sibi devincit; hinc ab eo jure fructus exigit. Quid vinea tam operosè culta fructuum reddit? Tot malas, tot pessimas cogitationes, tot improbos sermones, tot perverfas actiones, meras pœne labruscas, hunc acidissimum potum cruenta offert spongia, cor immundum, appetens vindictæ, invidum. In hos Prophetæ clamant: *Va qui potum dat amico suo, mittens seipsum.* Hæc accepti beneficii turpissima est oblivio.

Habac. c. 2. v. 15.

In hac siti duo observanda. I. Animus hominum ingratiissimus.

Hier. cap. 2. v. 21. Isa. cap. 5. v. 1. & 2.

II. Summa Christi patientia. Nemini preceatur male, neminem diris devovet ob immisericordiam tam barbaram, quæ extremè sitiienti denegavit vel frigidam. Servator suum nobis sudorem, suum sanguinem, suas lacrymas, imò & aquam à suo pectore promanare iussit, & ipse siti moritur.

C. Marius cum castra eo loci posuisset, ut aquationem haberet difficillimam, exercitu jam plurimum sitiente, in concionem progressus, *A vobis hodie, commilitones, inquit, emendus est potus, aut vestro, aut hostili sanguine.* Oratione animatos in aciem eduxit. Mariani fortiter rem egerunt, & magnam ediderunt stragem hostium, sic aquam emerunt, sed hostis sanguine. Dux noster Christus, ut aquam vivam in cælo hauriendam nobis emeret, ipse siti perit, & aquam illam suo emit sanguine.

S. IV. Animi sitis in Christo quantâ?

Darius Persarum rex ab Alexandro Macedone victus ingenti prælio ex acie fugit vulneratus; sed ab Alexandri copiis in ipsâ fugâ deprehensus est. Rex miser, imò jam exutus regno, & proximo morti, hoc unum supremi beneficii loco petiit, posse sitim potu obvio levare. Porrecta est frigida. Eâ hausit. Polystratum Alexandri militem, qui aquam porrexerat, humanissimè affatus, Hic mihi, ajebar, omnis meæ felicitatis terminus est. In eum me redegit ordinem fortuna, ut nec istud quidem beneficii possim rependere. Rependet alius. Alexander Rex qui matrem, conjugem, liberos meos tam amicè habet, hoc apud te non expunget. In eam rem dextram hanc porrigo, te interprete, quid ego velim posse, non possim. Sic dextrâ Polystrati apprehensâ decessit vitâ, Codris omnibus & Iris pauperior, Rex quondam opulentissimus.

Rex Angelorum Christus Joanni ac Matri velut eminus dextram porrigens supremum dixit vale. Deinde doloribus omnibus patientissimo silentio suppressis, se siti arere non dissimulans exclamavit, *Sitio.* Crudelis & horrenda fuerit hæc sitis necesse est. Sed ea certè non solum macerabat corpus, sed & animum fatigabat. Quod Hostiensis Episcopus Drogo admiratus, *O Domine, ait, quid sitis? Ergone plus cruciatur sitis quàm crux? De crucis sitis, & de siti clamas, Sitio. Quid obsecro? Vestram sitio fidem, vestram salutem, vestrum gaudium. Plus animarum interitus, quàm mei me cruciatus torquent.* Quod Augustinus paucis complexus, *Quid esurivit, quid sitivit Christus, inquit, nisi bona opera nostra? Sitio, dixit, quamvis illi non habuerint quod sitiebat, ipso enim ille sitiebat: At illi acetum dederunt, non vinum novum, quo implentur utres novi; sed vinum & malum vetus. Dicitur enim vinum veteres, veteres homines.*

Si Christum interrogemus ab ipso vivendi exordio: Cur, bone Jesu, hominem induisti, cur natus, cur in præcepti positus, cur circumcisus es? cur Ægyptum fugâ petisti, cur concionatus, cur famem sitimque passus, cur peregrinatus es? Ad omnem hanc quæstionem responderet: *Sitio, sitio, sitio.* Si rogemus ulterius. Cur autem te comprehendi ac ligari, cur flagellis tam atrociter cædi, cur veptibus tam immaniter compungi, cur in trabem clavis suffigi voluisti? Sitio, diceret, sitio, sitio saltem vestram. Sitis mea, salus vestra, redemptio vestra, fides & gaudium vestrum. Ita non sibi, sed nobis omnibus sitivit.

Rudolphus I. Imperator, cum in Bohemiæ Regem Ottacarum rebellem arma moveret, exercitus Imperatoris summâ aquæ penuriâ laborabat, ipse etiam Imperator tolerare sitim discebat. Inter hæc eminus conspicitur homo paganus, qui messoribus potum ferebat. In hanc prædam non tantùm oculi plurimorum, sed & avidæ manus ibant. Abreptus est homo unâ cum lagenâ. Hanc Imperatori offerebant, quam tulisset bona fortuna compescendâ siti. At optimus Imperator non Reges tantùm sed seipsum doctus vincere, mox hominilagenâ